

Sparekasser i Stedet for selv at operere med Pengene, f. Eks. ved at købe Obligationer. Saa vidt jeg husker, staar der omkring 1,500 Mill. Kr. i Banker og Sparekasser; man kan vel da ikke godt sige, at dette, som en af de Herrer udtalte, er en Sag uden Betydning. Det forekommer mig, at den er endog af meget stor Betydning. Jeg ved ikke, om Socialdemokratiets Opfattelse af denne Sag bygger paa Udtalelser eller Vejledning af det ærede Medlem fra Næstved, men hvis det er Tilfældet, maa jeg sige, at man ikke har været under godt Førerskab, thi det ærede Medlem har atter i Dag dokumenteret sin manglende — hvad skal jeg sige i en Fart, jeg vil nødig bruge et for stærkt Udtryk — Opfattelse af dette Forhold. Han talte om en Mand, der havde tjent 125,000 Kr. ved en Handel med Staten, og understregede, at denne Mand vilde lukrere, hvis han ved Hjælp af Lovgivningen kunde faa $\frac{1}{4}$ pCt. mere end ellers i en Sparekasse. Det ærede Medlem ser her grundigt fejl, thi en saadan Mand gaar sandelig ikke hen og sætter sine 125,000 Kr. ind paa Sparekassebog. Nej, det er kun de af mig nævnte smaa Sparere — og det er det, jeg stadig fremhæver —, og de, som ikke er tilstrækkeligt kendte med Pengemarkedet, der sætter deres Penge ind paa en Sparekassebog. En Mand med 125,000 Kr. gaar hen i en Bank og siger: Hvad vil De give mig, hvis jeg sætter mine Penge ind paa Folio, Indlaansbevis, Kontokurant eller lignende, og saa presser han Banken til at give det mest mulige, ganske uanset, hvad vi vedtager her. Han kommer ikke i den Spændetrøje, som det ærede Medlem fra Næstved i Fjor vilde lave ved at sige, at den, som jeg vil kalde den lille Sparer, ikke maatte faa mere end $4\frac{1}{4}$ pCt., selv om Manden med de 125,000 Kr. samtidig kan faa 5 pCt. Nej, denne Kæphest vil jeg gerne ride, og jeg skal ride den baade her i Salen, og naar jeg staar overfor en Socialdemokrat ude i Landet.

Det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke) har misforstaaet mig paa et Punkt. Det ærede Medlem udtalte, at jeg vistnok vilde være med til at sætte Kainsmærket paa Bankbogen. Det er en stor Misforstaaelse. Jeg har sagt, at jeg vilde være med til ved en paatrykt Bemærkning paa Bogen eller ved en særlig Farve saa stærkt som muligt at betegne Forskellen mellem en Bankbog og en Sparekassebog; men dette opfatter jeg ikke, som om man giver Bankbogen et Kainsmærke. Jeg har nemlig gennem en lang Række af Aar faaet den Opfattelse, at Indskud er saa godt som lige saa sikre

i en Bank som i en Sparekasse. Vi har haft Misærer i Bankerne, men vi har sandelig ogsaa set dem i Sparekasserne. Der er blot, som jeg udtalte i Gaar, den Forskel, at naar der indtræder en Misère i en Sparekasse, har Indskyderne kun Indlaanskapitalen og den opsparede Reservefond at holde sig til, men indtræder Katastrofen i en Bank, har Sparerne foruden Indlaansmidlerne og Reservefonden den tilstedeværende Aktiekapital at holde sig til; der er altsaa flere Arter Dækning i en Bank end i en Sparekasse. Det ærede Medlem fra Faaborg fremhævede det Tilfælde, at der af en Banks Aktiekapital var tabt op til 50 pCt., hvilket kunde ske, før Banken behøvede at indstille sin Virksomhed. Men et saadant Tilfælde falder jo netop ind under den Misère, jeg før talte om, og der vil da endnu være Indlaanskapital og Reservefond plus Halvdelen af Aktiekapitalen tilbage til Dækning for Indskyderne.

Jeg skal yderligere gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Skanderborg (R. Rasmussen), der efter min Opfattelse stillede Sagen lidt paa Hovedet, naar han sagde, at Bankerne vilde have Rettigheder, men ikke vilde underkaste sig nogen Pligter. Det stik modsatte forekommer mig at være Tilfældet. Det, der her ligger for, er, at man hverken vil give Banker eller Sparekasser nogen som helst ny Rettighed; man vil kun hidføre, at Indskyderne kan sætte deres Penge ind i begge Institutter uden at skulle betale Stempelafgift til Staten. Men dette vil altsaa Sparekasserne benytte sig af til at sikre sig en Fordel i Konkurrencen med Bankerne, et Forhold, som jeg imidlertid synes, man slet ikke burde blande ind i den Sag, vi her taler om. Enhver, der er af den Anskuelse, at vi bør ophjælpe Sparevirksomheden her i Landet — og den bør ophjælpes, thi vi trænger i allerhøjeste Grad til at samle os det, som kunde kaldes en Nationalformue —, bør gaa med til at give Stempelfrihed for Sparerne, hvad enten de er Sparere i det ene eller i det andet Institut, og lad os saa lade hele Striden om Banker og Sparekasser være udenfor det Spørgsmaal.

Det ærede Medlem fra Skanderborg udtalte sin Glæde over, at det Forslag, der blev vedtaget her i Fjor, gaaende ud paa en Begrænsning af Indlaansrenten, var bortfaldet. Det er selvfølgelig godt, at det ærede Medlem er kommet til en anden Anskuelse, men jeg synes, det ærede Medlem samtidig burde have oplyst, at det var de saakaldte Sparekassevenner, altsaa det ærede Medlems Venner, der i Fjor stillede dette